Ангела Меркел и Владимир Путин су синоћ надомак Берлина разговарали три сата. Био је то први билатерални сусрет од 2014, од анексије Крима.

Двоје искусних политичара поново је спојио Доналд Трамп, каже Михаела Кифнер, ауторка Дојче велеа.

Формат овог састанка већ много говори: изјаве за штампу су дали само пре састанка, питања нису била дозвољена.

Током тих десет минута за јавност, обе стране намерно избегавају кључне ствари, као стари пар политичара. Није ни чудо - после више од једне деценије блиске политичке коегзистенције.

Када Меркел говори о великој „одговорности" коју Берлин и Москва имају у централним сукобима попут Сирије или Украјине, она пре свега мисли на стабилност за повратак избеглица у Сирију.

То смањује притисак у дискусији око миграције која се води унутар Немачке. У свом настојању да се путем руских гаранција у вези са снабдевањем гасом стабилизује Украјина, од Путина добија корпу.

Јер, руски председник наставља да гасовод Северни ток 2 представља као „чисто економски пројекат". У реду. И Меркеловој је требало година да јавно призна да тај гасовод - који ће да се изгради да би заобишао Украјину као транзитну земљу - има политичку димензију.

Путин је рекао да се могу наћи „друге" области економске сарадње. Како да не! ЕУ је у сваком случају против, а САД у фиоци већ имају санкције против тог гасовода.

Тако стижемо до невидљивог трећег у овом политичком односу. Јер, откако Доналд Трамп политички жари и пали, односи са Москвом одједном не изгледају тако лоше. А били су стварно лоши.

Од анексије Крима од стране Москве, баш је Меркелова увек била та која је организовала заједничке европске санкције против Русије. Али од како је Трамп на власти, обе стране су изненада схватиле да су та лоша времена - у ствари били добри стари дани поузданих позиција. Јасни фронтови су сами по себи постали вредност.

Руско уплитање у америчке изборе, могуће учешће Москве у случају Скрипаљ у Великој Британији, то сад није важно - Русија и Немачка су једна другој потребне. Заједно треба спречити најгоре, као што је коначни крај нуклеарног споразума са Ираном.

У Берлину се одавно признаје да се ситуација у Сирији може стабилизовати само уз помоћ Москве. Можда чак и уз учешће владара Асада.

Путин је одмах дао до знања да то неће бити јефтино за Немачку - онда када је говорио о важности учешћа у хуманитарној помоћи како би се омогућио повратак избеглица, а затим конкретно о снабдевању воде и грејања, односно реконструкције инфраструктуре.

Њих двоје се добро познају и у јавности је довољно да неке ствари само наговесте. А онда, иза затворених врата, па многи дугогодишњи партнери се онда опусте и крену са дрвљем и камењем.

(Дојче веле)